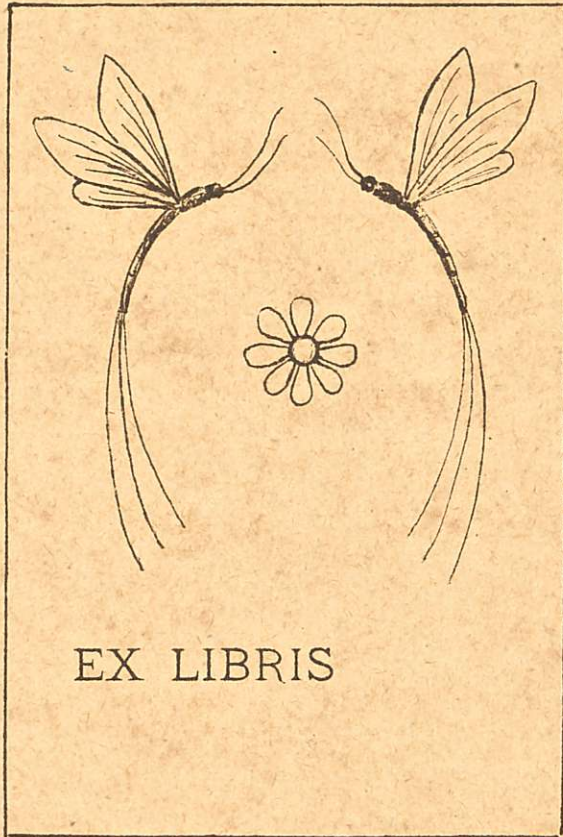

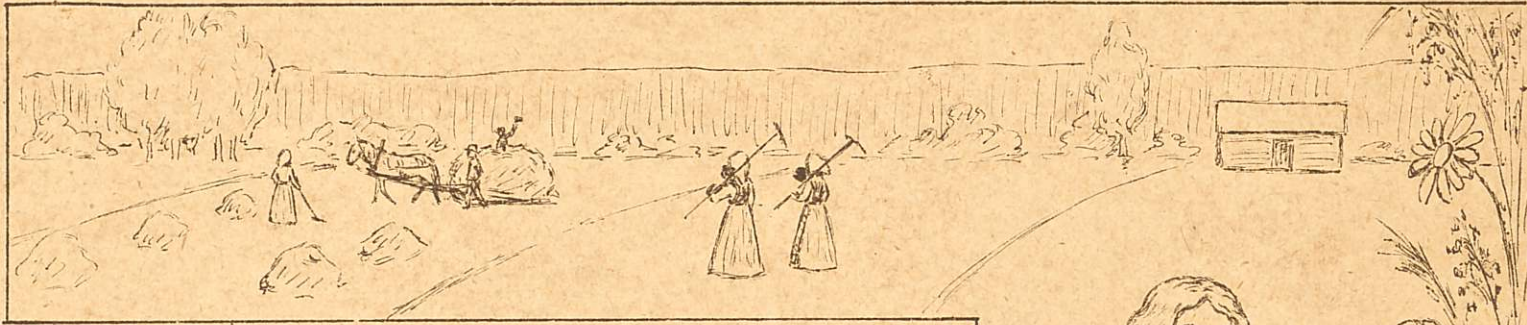
TILLE ØJEVINDS Sommar'minnen

EX LIBRIS

n het sommardag var lille Öjevind med sin pappa och mamma på höängen. Han hade väldigt roligt. Han fick sitta högst uppe på lasset, när drängen Anders körde höet till ladån, och dejan Maja lärde honom att räfsa. Pappa lyfte honom upp på stegen, så han fick se svalboet under ladtaket, och trädgårdsmästarns Kalle visade, huru

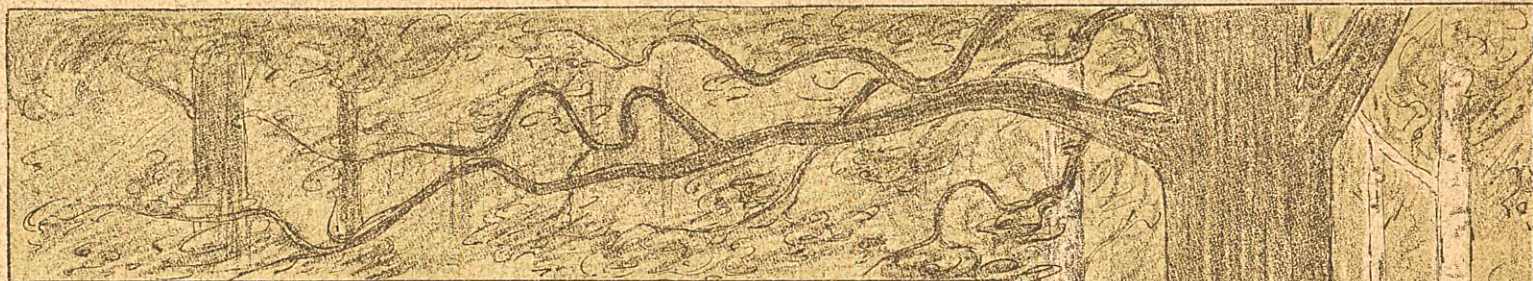

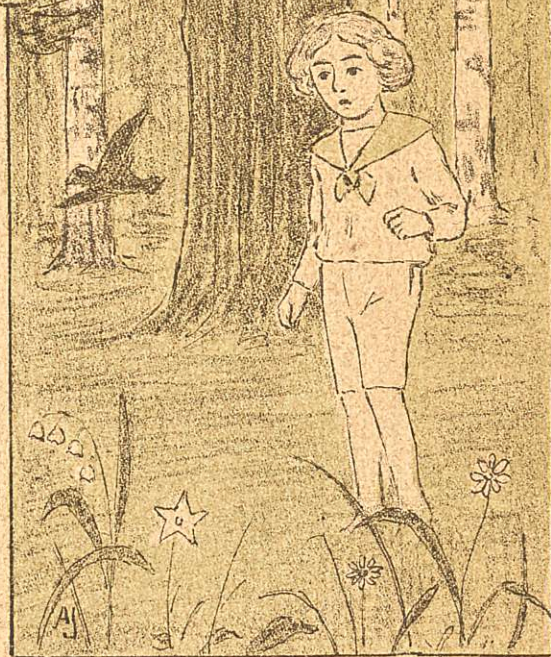
man skulle slå kullerbyttor. — Åh, det fanns så många nöjen. — Och sedan när mamma serverade kaffe, fick han några droppar kaffe på en sockerbit och en stor, mjuk, hembakad bulle att mumsa på.

Så nalkades hvilans timme. Höbärningsfolket sträckte ut sig på ängen och hästarna spändes ur sina redan. Öjevind stultade omkring bland höstackarne och sökte Kalle. Men Kalle hade gått att simma, och nästan alla de andra lågo och sofvo i middagshettan, så han fick försöka roa sig på egen hand.

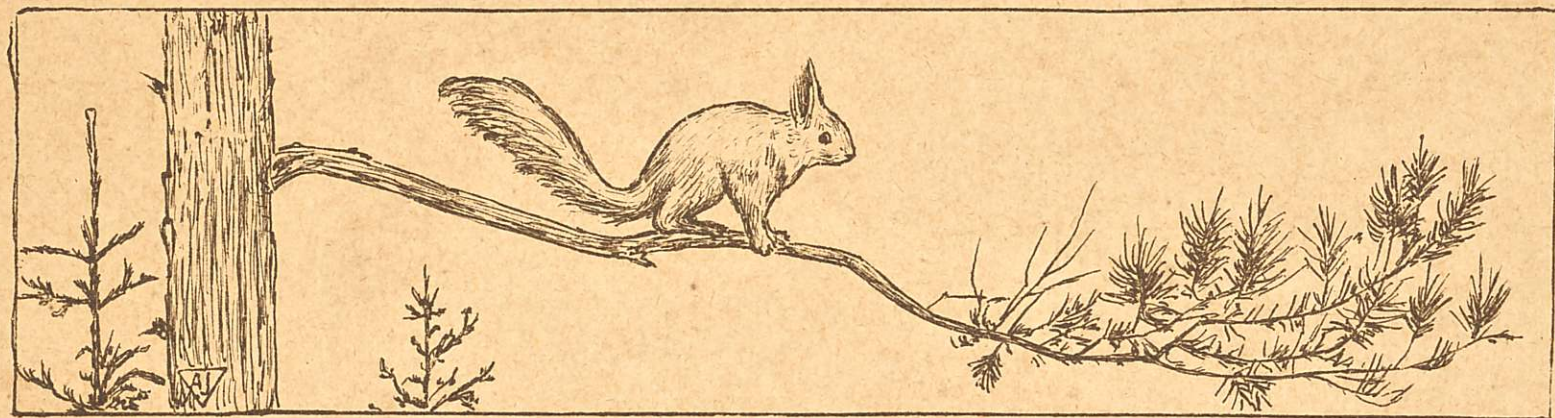

Han spatserade sålunda vidare, och huru det var kom han ända fram till skogen. Den såg så frestande sval ut. — Han stannade ett ögonblick och lyssnade — nej ingen ropade honom — han kunde gärna gå litet längre och han skyndade in i skogen, så fort hans små, korta ben kunde bära honom. Han var så innerligen rädd att någon skulle se honom och

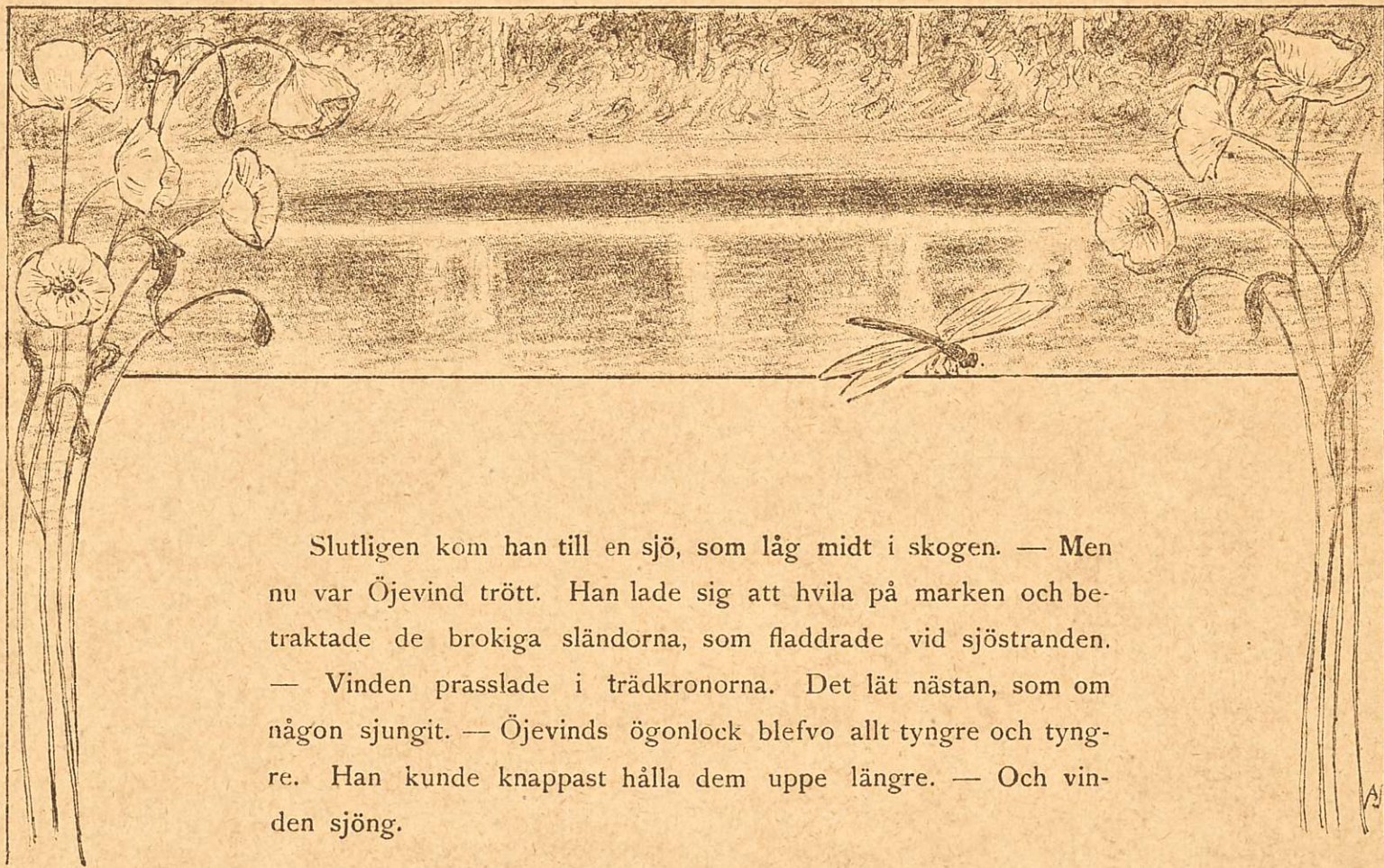

hindra honom från att gå på upptäcktsfärd. Det var så bussigt att en gång få gå alldeles allena. Och han gick och gick. Emellanåt snafvade han öfver någon trädrot, men steg alltid modigt upp igen, och en gång höll han så när på att blifva rädd för en liten fågel, som flög upp från marken.

Slutligen kom han till en sjö, som låg midt i skogen. — Men nu var Öjevind trött. Han lade sig att hvila på marken och betraktade de brokiga sländorna, som fladdrade vid sjöstranden. — Vinden prasslade i trädskronorna. Det lät nästan, som om någon sjungit. — Öjevinds ögonlock blefvo allt tyngre och tyngre. Han kunde knappast hålla dem uppe längre. — Och vinden sjöng.

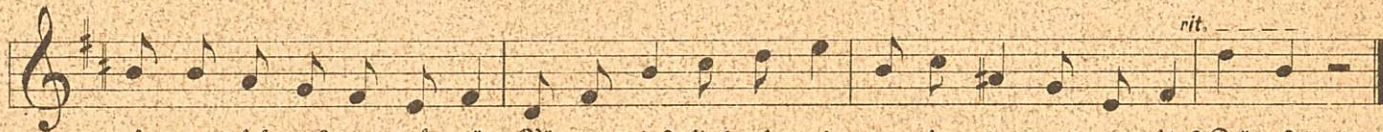

Vindens visa.

Andante.

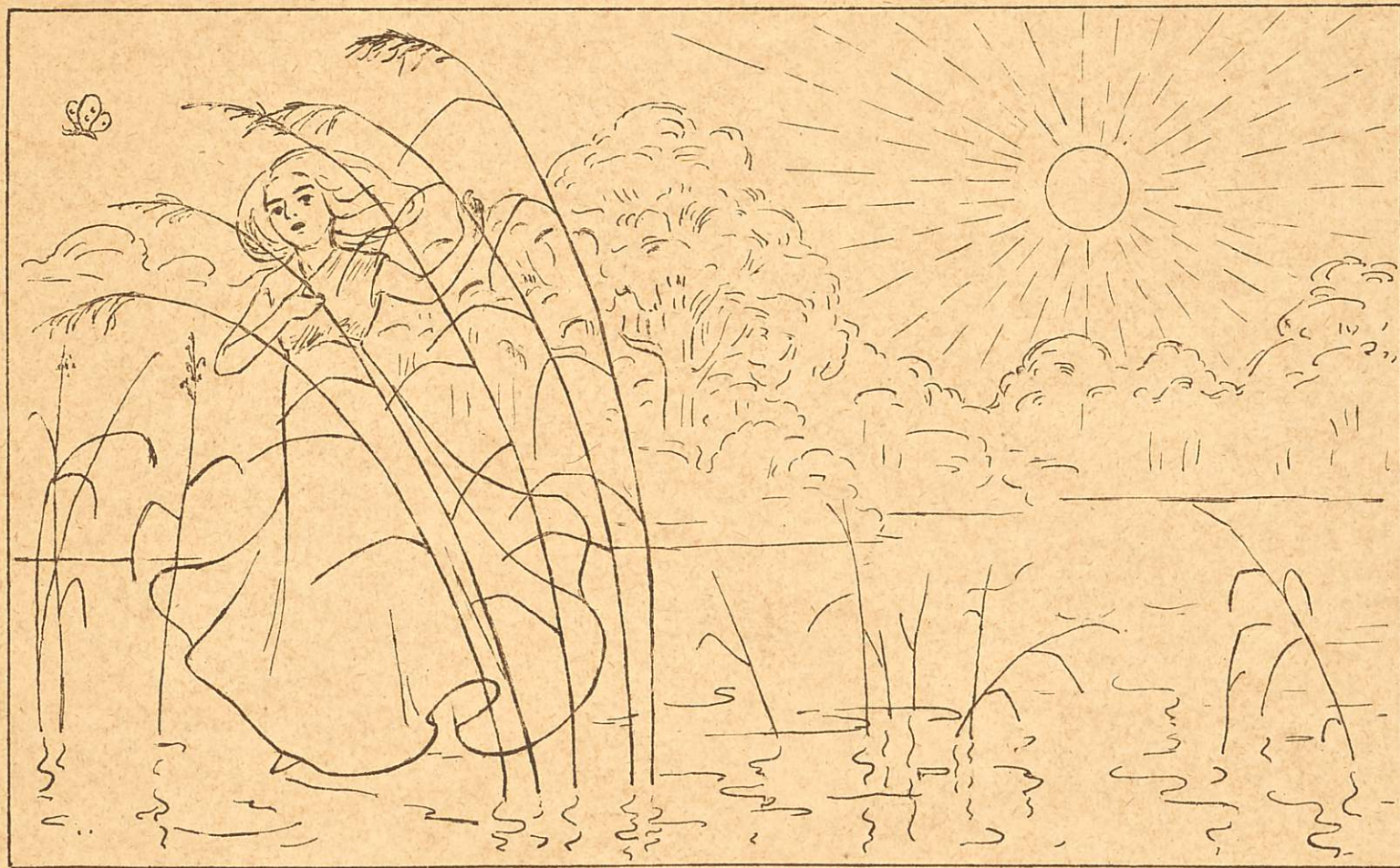

Sus, brus! Sus, brus, i skog och sjö, Sus, brus, Sus, brus,
Vys, vys! Vys, vys! Nu stum - ra in! Vys, vys! Vys, vys!

vå - gors lek med vass och rö. Vä - stan - vind ljuf och velt sme - ker öm gos - sens kind. Dröm, dröm!
Kom John Blund till gos - sen min Vä - stan - vind på din mund tryd det sin kyss, Ö - je - vind. Vys, vys!

Öjevind somnade. Men flugorna och myggorna gáfvo honom ingen fred. De surrade och pepo, de promenerade på hans näsa och stucko honom i pannan och kommo så näsvist nära hans öron, att han ej kunde undgå att höra på dem. De höllo en sannskyldig flug- och myggduett för honom.

En flug- och myggduett.

Con moto.

Myggorna:

Zii I luf - ten vi svin - ga

Flugorna:

Surr, surr surr surr och

zi zi och stic - ka och stin - ga zi zi zi snä - las på mat från

sur - ra och sjun - ga surr surr båd' gam - la och un - ga och snä - las på mat från

skä - lar och fat. Zi Oss män - skor - na ja - ga zi zi och

skä - lar och fat. Surr, surr surr surr och pi - na och fän - ga

suc - ka och kla - ga zi zi zi se - gern blir vår, hur' jak - ten än går.

surr surr. Vi ä - - ro så män - ga att se - gern blir vår, hur' jak - ten än går.

Öjevind kastade sig oroligt af och an i gräset
och kom för hvarje gång han svängde sig allt närmare
stranden. Småningom blefvo dock flugorna och myg-
gorna mindre närgångna och han hörde deras surr

på allt längre afstånd. — Men det var ett annat ljud, som nu nådde hans öra. Det kom från sjön.

— Det måste vara sländorna, som sjöngo. — Han skulle bra gärna hafva fångat några af dem för att på närmare håll få beundra deras vingar, men hans arm var så tung, så han rakt ej orkade sträcka ut den, och han var så olidligt sömnig.

A decorative arch of five dragonflies, drawn in a simple, elegant style, frames the title and the first line of music. The dragonflies are positioned at the top and sides of the arch, with their long tails hanging down.

Sländornas sång.

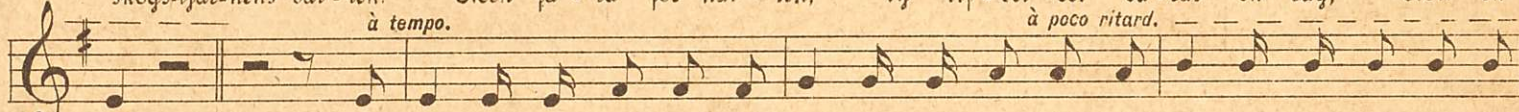
Allegretto.

På skim-ran-de vin-gar i luf-ti-ga rin-gar vi fladd-ra i so-len vid
sostenuto. à poco ritard.

skog-tjär-nens vat-ten. Men fa-sa för nat-ten, ty lif-vel det va-rar en dag, blott en
à tempo. à poco ritard.

dag. När so-len sig sän-ker och mån-skä-ran blän-ker vår tim-me är o-la-gen. ¶

skog-tjär-nens vat-ten vi sjun-ha i nat-ten, ty lif-vel det va-rar en dag. blott en dag.

Solen sjönk och en blek sommarmåne visade sig på himlen. — Öjevind sof allt fortfarande. — Koak! — Hvad var det? — Koak, koak! — Grodorna, ah — Öjevind var så gränslöst rädd för grodor. — Och nu låg han på marken och sof och kunde ej springa undan. Ack, hvarför hade

han gått ensam hit i den stora, mörka skogen? Den som väl vore hemma igen! — Men det var en lustig gröda, som stod på två ben och kväkte. Kanske den ej var så farlig ändå. — Och där var en till. Fy, hvad den kväkte! Men han förstod ju alldeles, hvad de hade att förtälja hvarandra.

Hör bara!

Grodefar och Grodemor.

Allegretto.
Grodefar.

Koak, koak, koak, gro - de - mor! Hop - pa fram ur grä - set. Koak! Må - nen syns på him - len ren
Grodemor.

och oss loc - kar med sitt sken. Kä - ra, lil - la gro - de - mor hop - pa fram ur grä - set. Koak, koak, koak, gro - de -

far kväk än - nu en vi - sa. Koak! I vår sto - ra me - nu - ett skall jag hop - pa sen så nätt.
Grodefar. *à poco ritard.*

Kä - ra, ra - ra gro - - de - far, kväk än - nu en vi - sa. Koak, koak, koak, gro - de - barn i - den sto - ra
à tempo.

put - ten. Koak! När ni tap - pat har er svans få ni kom - ma med på dans. Kä - ra ni små gro - de - barn

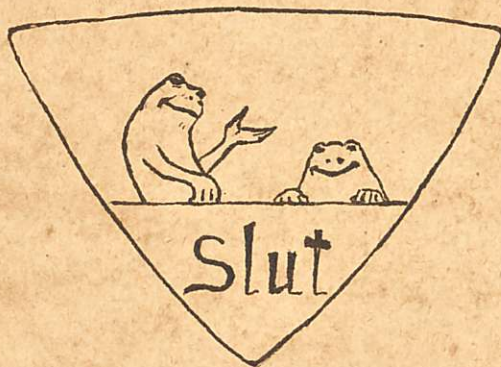

i den sto - - ra put - ten *Grodefar.* Koak, koak, koak. Koak, koak, koak. Koak, koak, koak, koak.

Öjevind kände något kallt och fuktigt i sitt ansikte. Han vaknade. — Tell — det var ju hans egen rara Tell, som slickade honom. Hvad han blef glad! Och där kom pappa! Hvad det var tryggt och skönt att krypa upp i pappas famn och slå båda armarna om hans hals. — Och dock — nog hade det varit bra roligt i skogen. Han hade så mycket att berätta; både om vinden, som sjungit honom till sömns, och om flugornas och mygornas duett och sländornas visa. — Och framför allt om grodefår, grodemor och de små grodebarnen med den långa svansen. — Och tänk, nu var han ej alls mera rädd för grodorna.

Förlagsaktiebolaget HELIOS
Helsingfors.

Helsingfors, Gust. Arvidsson, 1908.

PRIS: Fmk 2: 50
Kr. 2: —
